

SZÍV ERNŐ

Kisbeszéd a személyemről

Úgy alakult, hogy három hétig a tenger mellett szórtam a morzsát. Van jó spanyol sör is, most mondom, Cruzcampo. Ez az. Pálmafák, leanderes kertek, óriási, a láthatárt összecikkcakkozó hegyek, szemben Afrika fáradtan pislogó fényei, látom Gibraltárt Quazimodo-púpját, látok hófehér, városnagy hajókat elúszni a valószerűtlen kékben, és három héten át állandóan hallom a tenger monológját. Én, én, én, én. Minden hullám azt mondja, én vagyok. És rendszeresen összevesztem velük. Összevesztem például a hegyekkel, sokak voltak nekem, rémületesen nagyok, kopárok. Nekem a hegy természeti túlzás. Nem úgy vesztem össze velük, mint P. Sándor, a napfiú, hogyan is mondjam, esztétikai alapon, nem valamely művészi irány tagadása miatt – coki neked romantika –, hanem inkább egzisztenciálisan, mert ha azt kérdezem, és gyakran kérdezem, mindennap megkérdem, mintha magam is hullám lennék, nekem mi az élet, hogy az élet az legelőszőr, és ebben nem tudok engedni, hogy én. Az a gyönyörű tökéletlenség! Síkság, drágám, torzsák, kóró, tehénlepény. Ameddig a szem ellát. Én! Ettől sírok, a görbe akáctól, nem kell a hegy. Satírozd ki, legyél szíves, a Himaláját. Nem azért kaptam az életet, hogy feloldjam, hogy belekeverjem vízbe, tűzbe, valami keserű-savanyú általános békebeli masszába, hanem hogy fölépítsem, hogy tartsam, hogy más legyenek. Nem kívánok föloldódni, nem kívánok sorba állni. Ezért a tengerrel is rendszeresen összevesztem. Kérdezte is a másik, aki egyszer beúszott egy hatalmas, világot nyelő tengeri ködbe, beleúszott, elveszett, eggyé vált, idomult, békét, biztonságot, nyugalmat talált a tejfehér semmiben, mintha Isten tüdejében vetett volna ágyat a testének, hogy ez miért nem jó. Ernő, Ernő, te milyen hülye vagy. Nem tudom. Nekem nem jó. Én ezt nem akarom, ezzel közösködni nem kívánok, én folyamatosan tudni akarok arról, ami vagyok, a szívverésemről, a rossz fogamról, a bütykömről, az idő ökölcsapásaitól felpuffadt arcomról, a mondatról, ami úgy szakad ki belőlem, hogy ha rossz is, az is jó. Azért érkeztem élni, hogy más legyenek. Másik. A szeretet az, hogy kell nekem a másik másik. Én persze nem nagyon akarok más lenni, nem úgy csinálnám, mint egy hegy, nem úgy, mint egy tenger. A kis másságért felelnék. Miszter paca. Miszter repedés. Miszter folt. Ez az én életre szabott felelősségem, feladatom, küldetésem, lalala, ez az, amiért én a dolgot, úgy értem, az élet képeskönyvét érdemesnek találom gondos kiszínezésre. Hogy el lehet rontani, el lehet veszíteni, hogy vigyázni kell rá, hogy nem lehet rendesen vigyázni, rendesen soha, és így. Mire vigyáz egy hegy? Összevesztem mindennel, ami a személyiségemet kétségbe vonta, kicsinyelte, semmizte. Hegy, völgy, ég, tenger, spanyolok. Hülyék! Idióták! Aztán hazajöttem. Az első este kiálltam az erkélyre, milyen furcsa volt. Örjöngtek a virágjaim, a muskátlik, szegfűk, a vadszőlő. Dúdolt egy méterre tőlem az óriás japán akác. Mondom, mégis furcsa volt. Hiányzott. A tenger hiányzott. A hullámok, az a morgás, ami nem mondta már nekem, hogy én, én, én.